

SERGE

SERGE CLERC, par. Antoine Gleimont

Serge Clercistä puhuttaessa on mahdotonta olla törmäämättä käsitteeseen, joka toisaalta on välttämätön, sillä se kuvaa hänen tuotantoa parhaiten: "Le Dessinateur Espion", vakoilutaiteilija.

Kuin luku vakoilutarinasta oli myös miehen jäljittäminen Pariisin kokoisesta kaupungista: hämähäitä poraskäytäviä, valhtunelita osoitteita.

Tarinamme alkaa kuitenkin hetkestä, jolloin seison erään oven takana, jännittyneenä odottaen kuka sen avaa.

Serge: Astukaa toki sisään. Täällä on hieman sotkuista, toivottavasti mahdutte istumaan.

"Hieman" on tässä yhteydessä vähättelyä, mutta istumapaikka löytyy. Asunto on kodikas: kirjahylly täynnä sarjakuvia ja dekkareita, vaatteita siellä sun täällä, seinillä sarjakuvataidetta ja eräässä nurkassa työpöytänä toimiva suuri kirjoituspöytä.

Pasi: Työskenteletkö täällä?

S: Tavallisesti kyllä, mutta nyt olen ollut lomalla pari viikkoa, ja olen antanut käteni levätä.

P: Sinulla näkyy olevan jokin tarina tekeillä.

S: Olen tekemässä uutta albumia. Tarinaa ja dialogia olen siihen valmistellut jo pidempään, mutta kuvitusta on valmiina vasta muutama sivu, joten kestää vielä kauan ennenkuin se on valmis.

P: Onko kyseessä pitkäkin tarina?

S: Tämä on ensimmäinen albumi, jonka teen yksin alusta loppuun, ja samalla ensimmäinen kirjoittamani pitkä tarina.

P: Mistä se sai alkunsa ja miten etenet työskentelyssäsi?

S: Olen aina halunnut tehdä albumin kokonaan yksin. Tätä kertomusta suunnittelin kierrellen rannikolla, kävelin rantahietikolla ja tein muistiinpanoja ja luonnoksia. Niiden perusteella valmistelin tarinan, jonka kirjoittamiseen minulla sitten kului noin kaksi kuukautta.

P: Tarina siis sijoittuu rannikolle; se tuntuu kiinnostavan sinua, *La nuit du Mocambossahan* meri näyttölee aika suurta osaa?

S: Kyllä, kokeilin aihetta muutamassa lyhyessä tarinassa ja pidän siitä kovasti. Tämän tarinan nimeksi tulee *Murha majakassa*, se on salapoliisitarina, sankarina — tietysti — **Phil Perfect**.

P: Olet siis päättänyt Philiin sankarihahmonasi?

S: Philiin ja **Sam Bronxin** kanssa on mukava työskennellä, he sopivat tyylini. Löysin tämän oman tyylini noin kaksi vuotta sitten ja siitä lähtien olen piirtänyt vain sillä.

P: Et siis harrasta kokeiluja? Monet piirtäjät sanovat käyttävänsä kuvitusta ja yhden sivun sarjoja kokeilufooruminaan...

DANSE
DANSE

CLERC

SERGE
CLERC

PHIL
PERFECT

P: En muista viime aikoina nähneeni NME:ssä töitäsi.

S: Se johtuu siitä, että olen lopettanut Rock-sarjojen ja kuvien teon, puoleen vuoteen en ole niitä piirtänyt. Niistä kyllä ilmestyy kokoelma-albumi nyt loka-marraskuussa, mutta kuten sanottua, haluan kokonaan keskittyä tähän omaan albumiini ja Phil Perfectiin.

P: Kertoisitko työskentelytavotasi; kauanko sinulta menee sivun tekemiseen aikaa?

S: No, tällaista pidempää tarinaa tehdessä noin 3 - 4 päivää, joka sisältää piirtämisen ja värityksen. Värityksen suoritan ainakin tätä tehdessäni erikseen, aikaisemmin olen värittänyt myös suoraan originaalille. Kuvat luonnostelen ensin lyijykynällä, sitten tussaan ne tällaisella (näyttää kädessäni) siveltimellä. Tätä tarinaa aloin kuvittaa, kun muutama sivu käsikirjoituksesta oli valmiina. Dialogin kirjoitus ja piirtäminen kulke-

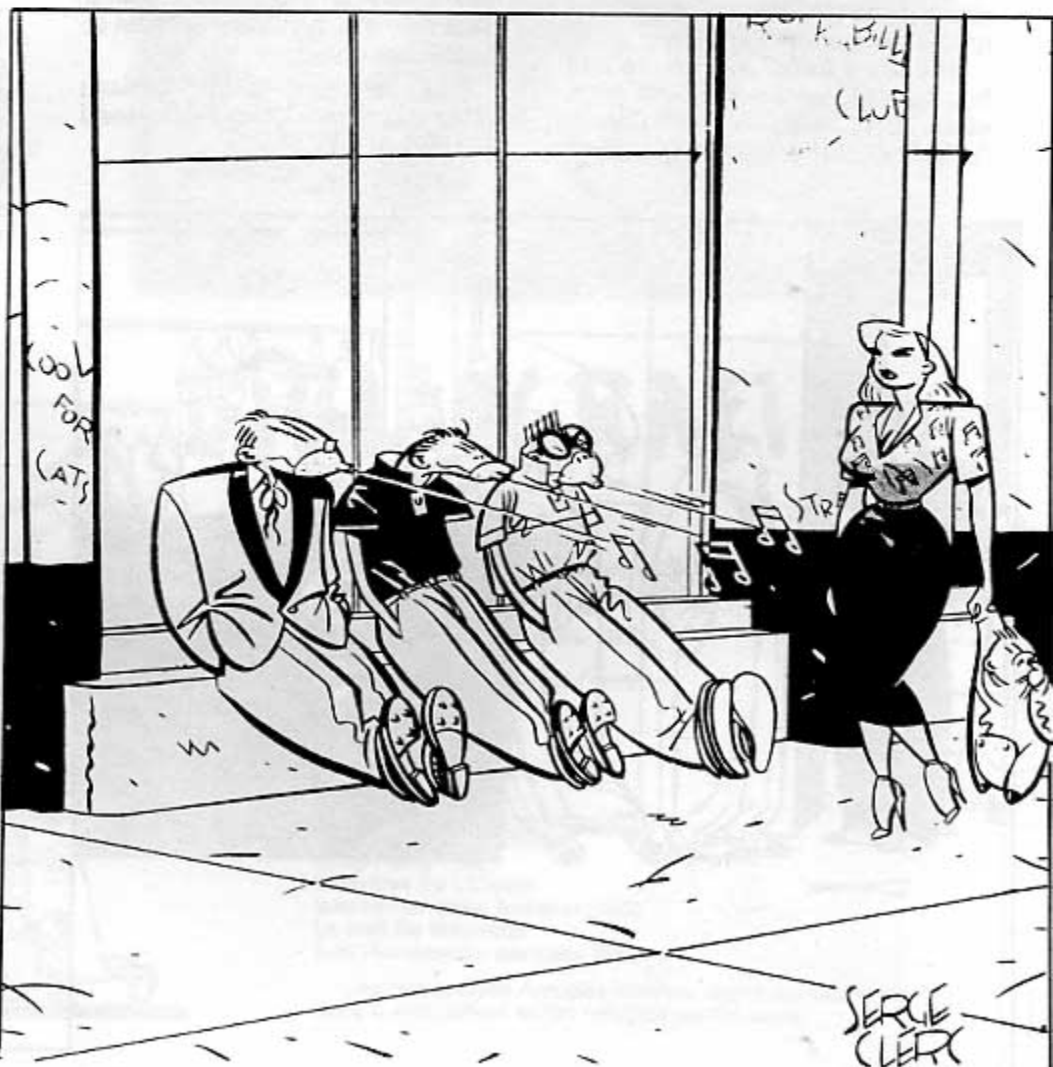
S: Myönnän kyllä, että kuvien ja suurempien kokonaisuuksien tekeminen on hauskeempaa kuin sarjojen piirtäminen, mutta nykyisin en enää ole katsonut tarpeelliseksi kokeilla eri tyyleillä; olen kokeilemalla löytänyt omani ja siinä tulen pysymään. En enää varsinaisesti pidä vanhemmista töistäni, esim. *Captain Futur* on mielestäni kamala... ne olivat minulle kokeilun aikaa.

P: *Captain Futur*issa näkyy selvästi Moebius-vaiikutteet.

S: Moebius, Jije ja Mezieres olivat suurimpia innoittajiani 1970-luvun puolivaiheilla, jolloin aloin ammattimaisen piirtämisen.

P: Entä sitä ennen?

S: Piirtämisestä olen ollut aina innoissani, itse asiassa se oli ainoa kouluaine, jossa olin hyvä. Sarjakuvat löysin 11-vuotiaana, muistaakseni ensimmäinen ostamani sarjakuvalehti oli *Pilote*, jonka kannessa oli *Blueberry*. Aloin piirtämisessäni jäljitellä juuri Moebiusta ja Jijettä, kunnes siirryin omaan tyyliini. Ammatikseni aloin piirtää 17-vuotiaana *Metal Hurlant* ja *Rock & Folk* -lehtiin, joista jälkimmäisen kautta kuvitustani on ilmestynyt *New Musical Express*issä.

vat siis paljolti käsi kädessä, joskaan en paljoa poikkea suunnitelmastani dialogista. Uskoisin että minulta menee aikaa tämän albumin tekoon kaiken kaikkiaan noin vuosi ottaen huomioon, että teen myös muuta kuvitusta.

P: Työskentelet siis suhteellisen nopeasti esim. **Benoitin** verrattuna, hänellähän meni kaksi ja puoli vuotta *Berouse Electriquen* tekemiseen.

S: Niinkö? No, sehän on yli 80-sivuinen tarina... tiedätkö että **Margerin** piirtää ja värittää sivun päivässä. Toisaalta, hänen työskentelytapansa on erilainen.

P: Sanoit tekeväsi muuta kuvitusta tämän työn ohella, tarkoitatko lähinnä mainoksia? Olen nähnyt aika paljon mainoksia, joissa on sinun kuvitustasi, esimerkiksi lähes jokaisella metroasemalla on juliste nuorisomatkoilusta...

S: Ihanko totta? Itse en ole sitä huomannut, johtuu varmasti siitä, etten käytä koskaan maanalaista. On totta, että piirrän aika paljon

mainoksia kuten juuri tämä rautateille tehty. Töitä kyllä mainosalalla riittäisi vaikka millä mitalla. Tyylini, samoin kuin **Yves Chalandin** ja **Ted Benoitin** tai esimerkiksi **Floc'hin**, sopii mainostajien mielestä hyvin julisteisiin, ja mikäs siinä — juuri tällaisissa töissä liikkuu suuri raha; ne ovat "Big Business". On vain tehtävä itselleen selväksi, miten paljon tällaiseen jää aikaa, ettei sarjakuvapiirtäminen siitä kärsi. Nyt olenkin pyrkinyt välttämään näitä tarjouksia, koska haluan tehdä albumini.

P: Mainitsit Chalandin ja Floc'hin, pidätkö heitä tyylillisinä veljinäsi?

S: Meillä on ollut paljon yhteistä, olemme tehneet yhteistyötä vuosikausia, mutta vaikka olemmekin kiinnostuneita samankaltaisista asioista, tyylimme eroavat aika tavalla.

P: Espanjassa ja Englannissa taitaa olla piirtäjiä, jotka tietoisesti jäljittelevät sinua?

S: Tarkoitatko tuon kysymykseksi vai toteamukseksi? On totta, että juuri Espanjassa ja myös Ranskassa esiintyy tällaisia piirtäjiä, mitä pidän imartelevana asiana, kunhan he eivät vain tule suosittumiksi kuin minä (naurua).

P: Taidat lukea paljon sarjakuvia (kateellinen silmäys kirjahyllyyn)?

S: Olen kukenut hyvin paljon, mutta nykyään ei enää ilmesty niin paljoa mielenkiintoista materiaalia kuin ennen, joten se on jäänyt vähemmälle. Sitäpaitsi kaikki kiinnostavat nimet tulevat Ranskasta tai Belgiasta, en pidä yhdestäkään englantilaisesta piirtäjästä. Amerikassa minua kiinnostaa vain **Dave Stevens** (*Rocketeerin* piirtäjä), ja Saksa taas... no, kun albumini *Rocker* julkaistiin siellä, sitä myytiin noin 300 kappaletta.

P: Sinulla oli näyttely New Yorkissa, millaisen vastaanoton sait?

S: Eurooppalaisella sarjakuvalla on hyvin vähän kannattajia USA:ssa, mutta tilaisuus oli erittäin mukava. Ja pääsinhän käymään New Yorkissa, joka on mielestäni hienoimpia kaupunkeja.

P: Matkustatko paljon?

S: Pidän suurkaupungeista: New York, Pariisi ja Lontoo. Lontoo on suosikkejani, sillä siellä saattaa paljon, pidän siitä tunnelmasta — ja pubeista. En ymmärrä, miksi ihmiset haluavat matkustaa esimerkiksi Afrikkaan, minusta se on tylsää.

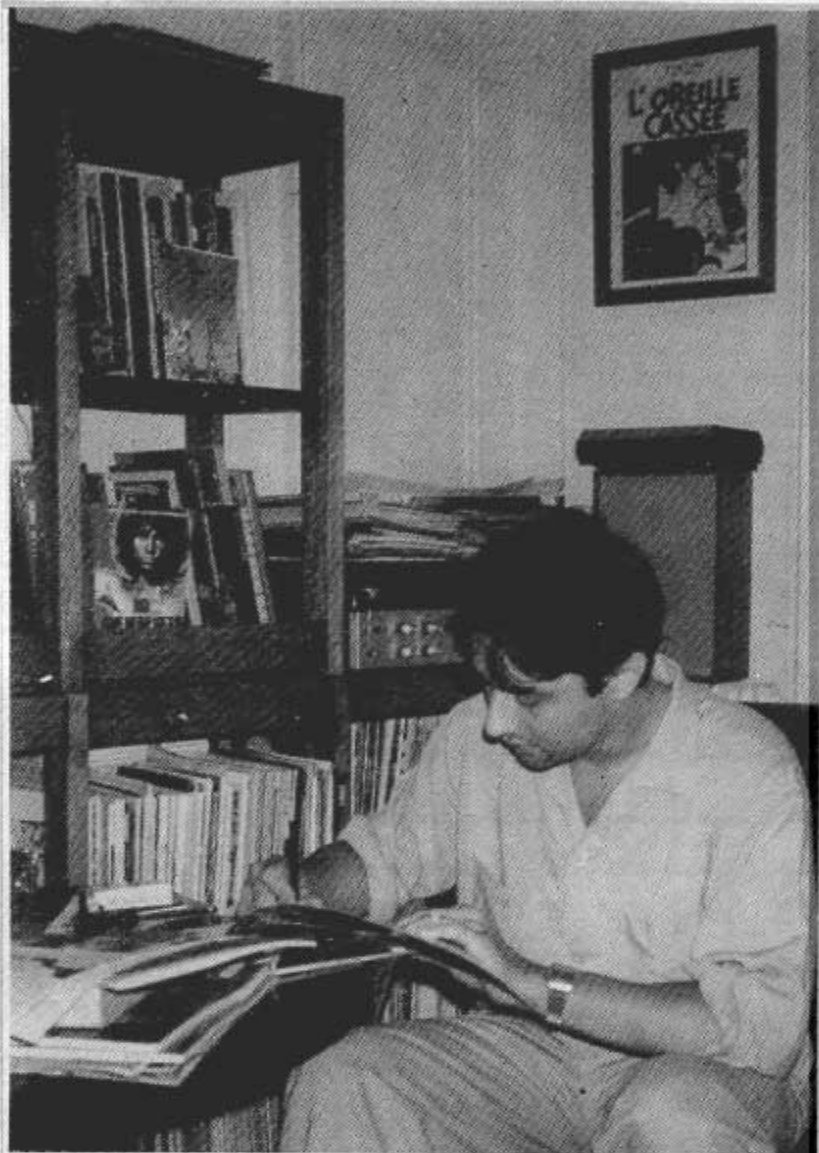

le

P: Millaista elämäsi on sarjakuva-aailman ulkopuolella — mitä teet, kun et piirrä?

S: Täytyy myöntää, että aikaa ei paljon muuhun jää. Käyn elokuvissa erittäin usein sekä luen paljon salapoliisitarinoita, mutta vain hyviä sellaisia, useimmiten amerikkalaisia. Ja ravintoloissa viihdyn hyvin, käyn ystäväni kanssa klubeissa ja baareissa. Kulutan paljon rahaa ja siksi toivoisin ansaitsevani hyvin. Minulla on unelma: jonain päivänä haluan olla yhtä kuuluisa ja suosittu kuin **Herge**, ympäri maailmaa. Toivoisin että tarinani käännettäisiin yhtä monelle kielelle... ja toivoisin, että minusta tulee rikas, jotta voisin matkustaa kaikkialle ja asua kalleimmissa hotelleissa. Rakastan suuria, hienoja hotelleja.

Serge tumpkaa savukkeen ja sytyttää uuden. Haukotus kertoo, että hän kernaasti haluaisi jatkaa kesken jääneitä uniaan. Suon sen hänelle mielelläni ja lähden mykistyneenä. Kysymyksiä en pysty enää esittämään, kenties pöydällä lojuva keskeneräinen työ valmistuttuaan herättää niitä — tai antaa niihin vastauksen.

Teksti: Pasi Vainio

Taitto: Esko Routamaa avec Pasi Vainio

BIBLIOGRAFIAA

- Fanzinet:** Ptorgus 1 ja 2 (1974)
Absolutely Live 1 ja 2 (1975)
- Lehdet:** **Metal Hurlant** (n:o 4:stä alkaen, 1975)
Rock & Folk (1977 alkaen, pääasiassa kuvitusta)
- Kirjat:** **Le Dessinateur Espion**
 (Les Humanoïdes Associes 1978)
Captain Futur
 (Les Humanoïdes Associes 1979)
Melanie White
 (Editions Hachette)
100 Ans D'Examens
 (Editions Vulbert 1981)
Rocker
 (Les Humanoïdes Associes 1981)
Sam Bronx et les Robots
 (Magic Strip 1982)
Memoires De L'Espion
 (Les Humanoïdes Associes 1982)
La Nuit Du Mocambo
 (Les Humanoïdes Associes 1983)

— Les Humanoïdes Associes julkaisee marraskuussa kirjan **Rock & Folk** -lehteä varten tehdystä kuvituksesta.

